

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **GREAT PARKLAND s.r.o.**, IČO: 27474755
se sídlem Pardubice, 17. listopadu 237
zastoupený Ing. Vilémem Daňkem, Ph.D., LL.M., patentovým
zástupcem

se sídlem Praha 2, Vinohradská 17
proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a

za účasti této osoby zúčastněné na řízení:

VENTUM CONSULTING GmbH & Co. KG
se sídlem Infanteriestrasse 19, Mnichov, Spolková republika Německo
zastoupený JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem
se sídlem Praha 4, Vyskočilova 1566

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5.8.2020 č.j. O-444309/D20051628/2020/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen

„napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) ze dne 28.4.2020, č.j. O-444309/D18009332/2018/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Úřad na základě návrhu podaného osobou zúčastněnou na řízení zrušil podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) s účinky *ex nunc* obrazovou ochrannou známkou žalobce č. 291247 v barevném provedení ve znění „VENTUS“ pro všechny zapsané služby z důvodu jejího neužívání žalobcem.

2. Z obsahu správního spisu vyplývají tyto skutečnosti:

3. Obrazová ochranná známka č. 291247

v barevném provedení (dále jen „napadená ochranná známka“) byla dne 3.7.2007 zapsána do rejstříku ochranných známek na základě přihlášky podané žalobcem pro následující seznam služeb zařazených do těchto tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(35) *pomoc při řízení obchodní činnosti, pomoc při řízení obchodních a průmyslových podniků, obchodní management a podnikové poradenství, hospodářské (ekonomické) prognózy, služby týkající se přemísťování provozů nebo podniků, analýzy nákupních a velkoobchodních cen, průzkum trhu, průzkum veřejného mínění, statistické informace, styky s veřejností, účetnictví, revize účtů (audit), analýzy nákladů, oceňování obchodních podniků, provádění výpisů z účtů, dražby, personální poradenství, posuzování efektivity provozu a racionalizace práce, nábor zaměstnanců, psychologické testování pro výběr zaměstnanců, příprava a vyhotovení daňových přiznání, příprava mezd a výplatních listin, zprostředkovatelný práce, služby reklamních agentur a propagace jako je zajišťování reklamy on-line v počítačové síti Internet, rozhlasové reklamy, televizní reklamy, pronájem reklamní doby v komunikačních médiích, organizování komerčních nebo reklamních výstav a veletrhů, aktualizování a pronájem reklamních materiálů a reklamních ploch, inzerce poštou, předvádění zboží, služby modelek - předvádění pro reklamní účely a podporu prodeje, rozšiřování reklamních materiálů (letáků, prospektů, tisků, vzorků) zákazníkům, venkovní reklama, vydávání reklamních nebo náborových, propagačních a inzertních textů, vylepování plakátů, aranžování výkladů, obchodní vedení uměleckých agentur, správa hotelů, dovozní a vývozní kanceláře, sekretářské služby, vyřizování telefonních vzkazů a dotazů, tésnopis, stenografie, přepisování, psaní na stroji, zpracování textů, překlad a systemizace informací do počítačových databází, vedení kartoték a souborů v počítači, vyhledávání dat v počítačových souborech, kopírování nebo rozmnožování (reprodukce) dokumentů, dokladů apod., fotokopírování, zajišťování předplatného novin a časopisů, pronájem prodejních automatů, dodavatelské služby pro třetí osoby v rámci služeb uvedených ve třídách 35, 36, 37, 39 a 43, nákupní objednávky (administrativní zpracování);*

(36) *realitní činnost v rámci této třídy, služby realitní kanceláře - obchodování s nemovitostmi, zprostředkování pronájmu a koupě nemovitostí, pronájem nemovitostí - bytů, domů, kanceláří, pozemků, farem, atd., vedení nájemních a činžovních domů, správa nemovitostí, inkasování nájemného, ubytovací kanceláře, finanční služby - analýzy, transakce, operace, finanční informace, poradenství a řízení, daňové odhady, finanční odhady a oceňování v oblastech pojišťovnictví, bankovníctví, nemovitostí, burzovní makléřství, kurzovní záznamy na burze, finanční sponzorování, financování koupí na splátky, poskytování hypotečních půjček, finanční pronájem - leasing, garance, záruky, kauce, bankovníctví, úvěrové banky, bezhotovostní operace, platební převody vykonávané elektronicky, clearing (zúčtování vzájemných pohledávek a závazků), elektronický převod kapitálu, kapitálové investice, domácí bankovní služby, vydávání cenin, vydávání cestovních šeků, vydávání cenných papírů, služby a vydávání kreditních karet, měnové služby a operace, směnárenské služby, zprostředkování a poradenství v oblasti pojištění, služby pojišťoven - uzavírání pojistek a pojistných smluv, včetně životních, úrazových, proti požáru, apod., nemocenské pojištění, vyplácení důchodů, důchodové fondy, pojistně-technické služby (statistika), oceňování numismatických sbírek, starožitností, uměleckých děl, známek a šperků, kanceláře pro inkasování pohledávek (faktoring), služby v oblasti likvidace podniků, celní služby, organizování*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

dobročinných a jiných sbírek úschovni služby, úschova v bezpečnostních schránkách, úschova cenností, provozování zastaváren;

(37) služby stavebnictví a stavitelství, stavba krbů, izolování staveb proti vlhkosti, tepelné a zvukové izolování staveb, demolice budov, klempířství a instalatéřství, kominické služby, malování a natírání interiérů a exteriérů, štukování, sádrování, tapetování, montáže lešení, pokrývačské služby, zednické služby, zámečnictví, stavební dozor, antikorozní nátěry pro vozidla, čištění, leštění a mytí automobilů a jiných dopravních prostředků, pronájem a půjčování stavebních, dopravních a dalších strojů, jako jsou bagry, rypadla, buldozery, jeřáby, silniční zametací stroje, čisticí stroje, čištění fasád, vnějších povrchů a ploch i interiérů budov, čištění komínů, čištění oken, čištění ulic, deratizace, dezinfekce, hubení škůdců, (ne pro zemědělské účely), asfaltování, cestářství (dláždění), důlní těžba, hornictví, povrchová těžba, vrtání studní, služby prádelen a mandlů jako je čištění, praní, žehlení a mandlování šatstva, chemické čištění, údržba, čištění kožesin, kůže a oděvů z nich, restaurování nábytku, umělecká truhlářská výroba, čalounění, lakování, glazurování, pískování, ostření a broušení noží, pokládka kabeláže a elektrických rozvodů v zemi i ve vzduchu, rekonstrukce elektrických rozvodů a důlních dílen, provádění rozvodů a přípojek, výstavba a rekonstrukce stavebních objektů, rekonstrukce a modernizace energetických zařízení, dispečerské řídicí techniky a technických zařízení, k řízení spotřeby elektrické energie, stavební činnost, výstavba energetických děl a zařízení potřebných pro jejich provoz, revize a zkoušky elektrických zařízení, tlakových zařízení a nádob na plyn, stavební činnost - provádění staveb, včetně jejich změn, údržovacích prací na nich a jejich odstraňování;

(39) spediční a logistická činnost s výjimkou přepravy ropných produktů, doprava a skladování odpadu, provozování skládek, služby dopravce, jako je autobusová doprava, automobilová doprava, doprava letecká, lodní (námořní i říční), trajektová, železniční, tramvajová, nákladní (kamionová) s výjimkou přepravy ropných produktů, osobní doprava i přeprava zboží a nákladů s výjimkou přepravy ropných produktů, pronájem a půjčování autokarů, automobilů, lodí, kamionů, koní, pronájem garáží a parkovacích míst, lodivodství, pilotování, přeprava obrněnými vozy, převozy sanitkou, půjčování závodních automobilů, spedice, stěhování, taxislužba, doprava a skladování odpadu, doručovací služby, kurýrské služby, doručování novin a časopisů, přeprava cenností s doprovodem i bez, dodávka zboží poštou, balení zboží, nakládání resp. vykládání zboží, služby nosičů, odtahování dopravních prostředků při poruchách a haváriích, vyprošťování uvíznutých lodí, vyzdvihování potopených lodí, skladování zboží, pronájem skladišť, archivace elektronicky uložených dat nebo dokumentů, rozvod elektřiny, energie, tepla, vody, doprava ropou, služby turistické kanceláře s výjimkou kanceláří poskytujících hotelové rezervace, jako je zprostředkování přepravy, organizování cest, exkurzí, prohlídek, zájezdů, doprovázení turistů, organizování okružních výletů, okružních plaveb, jízdy výletní lodí, informace o dopravě, rezervace jízdenek, místenek, letenek a lodních lístků;

(43) gastroservis - zásobování restaurací a provozoven potravinářskými výrobky a nápoji, hromadné dodávání hotových jídel, nápojů do restaurací, jídelen, služby spojené s ubytováním, stravováním a občerstvením, provozování penzionů, hotelů, hostelů, motelů, hostinských činností, restaurace, bary, snack bary, cafeterie, motoresty, hostince, kantýny, závodní jídelny, menzy, rychlé občerstvení, catering, zajištění stravování při společenských akcích, pohostinství, příprava jídel, společné stravování, podávání jídel a nápojů, příprava jídel a nápojů ke spotřebě, zejména steaků a zeleninových a ovocných salátů a pizz, těstovin, poskytování a obstarávání jídla a nápojů, služby zajišťující stravování, automat pro občerstvení, zásobování v rámci této třídy, poskytování gastronomických služeb, příprava jídel a výrobků studené kuchyně, pořádání hostin, provozování pizzerie, bufetu, samoobslužné restaurace, kavárny, vinárny, poradenství v oboru hotelnictví, poradenství v oboru gastronomie, zajišťování hotelových pobytů, pronájem apartmánů, sálů, salónek a jiných nebytových prostor obsažených v této třídě, poradenství v oboru provozování hotelů a gastronomických provozů, poskytování a rezervace přechodného ubytování, provozování a rezervace turistických nocleháren, penzionů pro zvířata, kempů, prázdninových táborů, dětských jeslí, domovů důchodců, pronájem přenosných staveb, pronajímání jednacích místností, půjčování stanů, půjčování židlí, stolů, prostírání, nápojového skla.

4. Osoba zúčastněná na řízení se návrhem ze dne 25.1.2018 domáhala toho, aby Úřad napadenou ochrannou známku zrušil, protože nebyla v posledních pěti letech v České republice řádně užívána pro služby, pro které byla zapsána v rejstříku ochranných známek. Žalobce coby vlastník napadené ochranné známky doložil v prvostupňovém řízení cca 4 000 daňových dokladů z let 2013, 2014, 2015 a 2016, které znějí na desítky milionů korun, a které dle mínění žalobce jednoznačně prokazují, že napadená ochranná známka byla v rozhodném období na trhu skutečně užívána. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad návrhu osoby zúčastněné na řízení vyhověl a napadenou ochrannou známku z důvodu jejího řádného neužívání v celém rozsahu zrušil. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce ve vyjádření k návrhu na zrušení napadené ochranné známky nespecifikoval, které z předložených faktur mají prokázat užívání jednotlivých služeb ve třídách 35, 36, 37, 39 a 43. Důkazní povinnost ležela výhradně na žalobci jako vlastníkovvi napadené ochranné známky, neboť jedině ten je schopen užívání ochranné známky prokázat. Třebaže žalobce předložil značné množství dokladů, konkrétně nepopsal, jaká skupina dokladů prokazuje řádné užívání ochranné známky pro určitou zapsanou službu. Neprovedl žádný rozbor shromážděných důkazů a jeho přístup nesvědčí o tom, že by měl o užívání napadené ochranné známky zájem. Unesení důkazního břemene nelze zaměňovat se zahlcením správního orgánu čtyřmi tisíci listinami, jejichž posouzení není sám vlastník ochoten provést. Předložené doklady se navíc týkají prodeje zboží do zahraničí. Ze žádné z faktur, které se týkají transakcí uskutečněných v České republice, nelze seznat, že byla vystavena za služby, pro které byla napadená ochranná známka do rejstříku zapsána.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda Úřadu“) napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu odmítl rozkladovou námitku, že Úřad neprovedl navržené důkazy. Faktury, v nichž jako odběratelé figurovaly tuzemské subjekty, se týkaly výrobků jako sušená krev, lupinové boby, bílkovinný koncentrát, lososí olej, rybí moučka atd. Znějí tedy na výrobky, nikoliv na služby, které má napadená ochranná známka chránit. V objednávkách přepravy (load orders) žalobce vystupuje jako objednatel služeb, nikoliv jako jejich aktivní poskytovatel. Takto věc vyhodnotil i Úřad v prvostupňovém rozhodnutí, a je tedy zřejmé, že navržené důkazy řádně provedl. Úřad posoudil i faktury se zahraničním prvkem. I tyto se týkají prodeje zboží. Již z principu nelze užívání ochranné známky chránící služby prokázat fakturami na zboží. Neobstojí tvrzení žalobce obsažené v rozkladu [a s ním spojený odkaz na § 13 odst. 2 písm. b) zákona o ochranných známkách], že při vývozu zboží jsou na takové transakce navázány i služby. Toto ustanovení by bylo použitelné, jen pokud by napadená ochranná známka byla zapsána pro konkrétní výrobky a vlastník by prokázal, že ochrannou známku na výrobky či jejich obaly umisťoval. Napadená ochranná známka však byla zapsána výhradně pro služby. Faktury se zahraničním prvkem jsou tedy v projednávané věci irelevantní, a to též proto, že v nich žalobce figuruje jako odběratel.
6. V rozkladu namítaná „rezignace Úřadu“ na provedení důkazů nemá dle předsedy Úřadu v prvostupňovém rozhodnutí oporu. Žalobce sice předložil velké množství důkazů, okomentoval je však pouze poznámkou v tom smyslu, že prokazují skutečné užívání napadené ochranné známky, aniž by jmenovitě označil konkrétní služby, jejichž užívání ve spojení s napadenou ochrannou známkou mají tyto faktury prokazovat. Důkazní kvantita nemůže soupeřit s důkazní kvalitou. Pro žalobce by bylo bývalo výhodnější doložit menší množství důkazů, ale takových, které by beze všech pochyb prokazovaly řádné užívání ochranné známky, a doplnit tyto důkazní návrhy konkrétními tvrzeními. Pokud Úřad

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

v prvostupňovém rozhodnutí zmínil, že byl důkazy zahlcen, nelze z této konstatace předjímat jeho negativní postoj k navrhovaným důkazům. Žalobce si byl vědom, že osud jím vlastněné ochranné známky závisí na jím doložených důkazech a na ně navazující argumentaci. Na množství důkazního materiálu proto Úřad zareagoval zcela správně a také se s ním správně vypořádal. Nadto předseda Úřadu podotkl, že zákon o ochranných známkách ani správní řád se výslovně nezmiňují o tom, jak podrobně mají být předkládané důkazy zkoumány.

7. Úřad podle jeho předsedy též splnil svou povinnost poskytnout vlastníkově poučení o jeho právech a povinnostech. V postupovacím dopise ze dne 13.2.2018 žalobce poučil, jakým způsobem, resp. jakými důkazy lze řádné užívání napadené ochranné známky prokázat, přičemž popsal i charakter zrušovacího řízení. Žalobce následně doložil důkazy, které měly podle jeho názoru dokládat řádné užívání napadené ochranné známky pro zapsané služby. V řízení byl nadto zastoupen patentovým zástupcem, a lze se tedy oprávněně domnívat, že mu jeho zástupce poskytl informace i nad rámec poučení provedeného Úřadem a pomohl mu i s výběrem důkazů, které by měl předložit, aby řádné užívání napadené ochranné známky v relevantním období prokázal a její zápis v rejstříku udržel. Řízení o návrhu na zrušení ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je řízení *inter partes* a je ovládáno dispoziční zásadou. Úřad proto nebyl povinen *ex offio* vyhledávat důkazy a nepochybil, pokud žalobce nevyzval k upřesnění skutečností.
8. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce setrval na tom, že Úřad jím navržené důkazy řádně neprovedl, resp. je provedl v nedostatečném rozsahu, a dospěl proto k nesprávným skutkovým zjištěním a právním závěrům. Žalobce nepopírá, že doložil faktury dokládající prodej výrobků. Žalobce však není výrobcem předmětných výrobků, nýbrž jejich dodavatelem. S dodáváním výrobků je zákonitě spojeno i aktivní poskytování služeb. Těmito službami jsou zejména služby (35) *dovozní a vývozní kanceláře*, (39) *spediční a logistická činnost s výjimkou přepravy ropných produktů, služby dopravce, jako je nákladní (kamionová) s výjimkou přepravy ropných produktů, přeprava zboží a nákladů s výjimkou přepravy ropných produktů, balení zboží, nakládání resp. vykládání zboží*, (43) *gastroservis - zásobování restaurací a provozoven potravinářskými výrobky a nápoji*. Shodná argumentace platí i pro faktury se zahraničním prvkem, neboť je zřejmé, že při vývozu zboží musel žalobce jak výrobcům, tak odběratelům předmětného zboží poskytovat shora uvedené služby.
9. Za zjevně vadný označil žalobce závěr žalovaného, že užívání ochranné známky zapsané pro služby nelze z principu prokázat důkazy svědčícími o jejich užívání v souvislosti s výrobky. Rozhodující není předmět faktur, ale celkový kontext obchodní praxe, z něhož je patrné, že prodej zboží je spojen s poskytováním služeb. Prodej zboží není předmětem samostatných obchodních vztahů, ale je součástí vztahů, do kterých žalobce v rámci podnikatelské činnosti vstupoval a které byly předloženými fakturami prokázány. Důkazem řádného užívání ochranné známky zajisté mohou být i faktury, v nichž žalobce figuruje jako odběratel. Jestliže zajišťuje přepravu zboží prostřednictvím jiných osob, nevylučuje to možnost poskytování těchto služeb těmto osobám. Podstatou služeb přepravy totiž může být i organizace přepravy nákladu a jiných činností s ní spojených. Adresáty faktur předložených k důkazu nebyli spotřebitelé, ale obchodní partneři, kteří věděli, že dodávané výrobky nevyrobil vlastník ochranné známky (žalobce), ale že jsou jím toliko dodávány. To je z faktur zřejmé. Proto je zcela nepřipadný závěr Úřadu obsažený v prvostupňovém rozhodnutí, že běžný spotřebitel z předložených faktur nesezná, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

dodávky činností krytých napadenou ochrannou známkou příslušený jediné osobě. Argument vyjádřený v prvostupňovém rozhodnutí, že „spotřebitel se jistě nebude domnívat, že dodávky sušené krve jsou realizovány provozovatelem dětských jeslí apod.“ svědčí o paušalizaci závěrů Úřadu ve vztahu k nejméně pravděpodobné variantě prokázání poskytovaných registrovaných služeb.

10. Žalobce připustil, že z jím předložených faktur nevyplývalo užívání napadené ochranné známky pro celý rozsah registrovaných služeb. Předložené faktury však minimálně prokazovaly užívání ochranné známky pro služby (35), (39) a (43) ve shora uvedeném omezeném rozsahu. Přestože zákon o ochranných známkách umožňuje i částečné zrušení ochranné známky, žalovaný rozhodl o zrušení napadené ochranné známky v celém rozsahu, aniž by se řádně zabýval obsahem předložených důkazů a argumenty žalobce. Tímto postupem porušil zásadu materiální pravdy. Navíc se nezabýval teritoriálním rozsahem a formou užívání napadené ochranné známky ani tím, že podle § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách je přípustné za účelem vývozu užívat ochrannou známku v podobě, která se liší od podoby zápisu. Pokud měl Úřad nějaké pochybnosti o průkaznosti předložených listin, byl povinen žalobce poučit a vyzvat jej k upřesnění jeho tvrzení.
11. Prvostupňové i napadené rozhodnutí dle přesvědčení žalobce v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu zcela vybočují z ustálené rozhodovací praxe Úřadu. Žalobce v této souvislosti jmenoval a soudu doložil některá rozhodnutí žalovaného, v nichž Úřadu postačovaly k závěru o řádném užívání ochranné známky pouze doklady prokazující její nepřímé užívání. Žalobce též poukázal na odbornou literaturu, podle níž návrh na výmaz ochranné známky ob stojí pouze tehdy, existuje-li totální absence zájmu majitele o ochrannou známkou. Žalobce nicméně měl a má zájem napadenou ochrannou známkou užívat.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochranných známkách. Žalobce nijak nepopsal souvislost předložených dokladů s jednotlivými službami, pro které měl ochrannou známkou zapsanou a omezil se na obecné konstatování o jejich průkaznosti. Žalovaný trvá na závěru, že z doložených faktur užívání napadené ochranné známky v souvislosti se zapsanými službami dovodit nelze. Na základě důkazů týkajících se dodávek zboží nelze spekulovat o tom, zda se takové doklady mohly týkat i dopravy, vykládky, nakládky, balení zboží a podobně. Žalobcovo tvrzení o zřejmosti spojení prodeje zboží s poskytováním konkrétních služeb proto není relevantní. Žalovaný nepopírá, že zajišťování přepravy zboží prostřednictvím jiných osob nevylučuje možnost současného poskytování těchto služeb dalším osobám. Z ničeho však neplyne, kdy, v jakém rozsahu a zaž žalobce pod napadenou ochrannou známkou takové služby třetím osobám skutečně poskytoval.
13. Řádné užívání ochranné známky bylo žalovaným hodnoceno z pohledu spotřebitele daného výrobku či služby, kterým mohou být koneční uživatelé i obchodní partneři poptávaných služeb. Žalobní námitka, že adresáty faktur byli žalobcovi obchodní partneři, není pro posouzení užívání ochranné známky relevantní.
14. Žalovaný dále uvedl, že nebylo povinností Úřadu upozorňovat (patentovým zástupcem zastoupeného) žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí na to, že jím předložené

doklady neprokazují užívání napadené ochranné známky. Nebylo ani jeho povinností v enormním množství předložených dokladů za žalobce aktivně vyhledávat důkazy, které se mají vztahovat ke konkrétním službám z rozsáhlého seznamu chráněných služeb. Aplikace ustanovení § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách není v dané věci případná, neboť žalobce v řízení netvrdil ani nedoložil, že napadenou ochrannou známkou v České republice umísťuje na nějaké výrobky anebo jejich obaly pro účely vývozu. Nyní projednávaná věc je skutkově odlišná od případů, na které žalobce poukázal v žalobě, a napadené rozhodnutí proto nevybočuje z ustálené rozhodovací praxe Úřadu.

15. Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření k žalobě ze dne 9.12.2020 připojila k návrhu žalovaného na zamítnutí žaloby. Poukázala na to, že žalobcem doložené faktury znějí na dodávky zboží. Je logické, že s každou dodávkou zboží jsou spojené služby jako balení či doprava, toto jsou však služby inherentní, doprovodné. Nejde o služby hlavní. Ty jsou patrně realizovány žalobcem samostatně vůči třetím osobám na základě objednávek, v nichž jsou tyto služby chráněné napadenou ochrannou známkou službami hlavními. Žalobcem doloženými fakturami však prokázány nejsou. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že žalobce se až nyní, tj. v řízení před správním soudem, snaží předložené důkazy přiřadit ke konkrétním službám, což v řízení před Úřadem vůbec nečinil.
16. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila ani s námitkou stran nedostatečného poučení žalobce. Je toho názoru, že žalobce měl možnost své pochybení při realizaci důkazní povinnosti napravit dokonce i v rozkladovém řízení, neučinil tak však. Jím uvedené příklady jiných rozhodnutí Úřadu jsou zcela nepřiléhavé.
17. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
18. Podle čl. II bodu 7 věty první přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon o ochranných známkách, pro řízení o návrhu na zrušení nebo na prohlášení ochranné známky za neplatnou zahájené podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a do tohoto dne pravomocně neskončené, se použijí ustanovení zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. ve znění účinném od 1.1.2019).
19. Podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let předcházejících podání návrhu na její zrušení řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.
20. Podle § 31a odst. 1 zákona o ochranných známkách Úřad vyrozumí vlastníka ochranné známky o návrhu na zrušení ochranné známky a stanoví mu lhůtu, ve které se může k návrhu vyjádřit, a v případě návrhu podle § 31 odst. 1 písm. a) předložit důkazy o řádném užívání. Úřad o návrhu rozhodne i v případě, že se vlastník k návrhu ve stanovené lhůtě nevyjádří.
21. Podle § 31a odst. 4 zákona o ochranných známkách zjistí-li Úřad, že existuje důvod zrušení uvedený v § 31, ochrannou známkou zruší. Je-li důvod zrušení pouze ve vztahu k některým

z výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka zapsána, Úřad ochrannou známku zruší v rozsahu těchto výrobků nebo služeb.

22. Podle § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách se za řádné užívání ochranné známky podle odstavce 1 považuje rovněž
 - a) užívání ochranné známky v podobě, která se od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, liší prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost, bez ohledu na to, zda je ochranná známka v užívané podobě rovněž zapsána jako jiná ochranná známka téhož vlastníka,
 - b) umístování ochranné známky na výrobcích nebo na jejich obalech pouze pro účely vývozu.
23. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
24. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Před vlastním posouzením věci považuje soud za potřebné stručně shrnout unijní i tuzemská judikatorní východiska vážící se k neurčitému právnímu pojmu „řádné užívání ochranné známky“ a též k prokazování tohoto řádného užívání v řízení před žalovaným. Aby bylo možné mít za to, že ochranná známka je „řádně užívána“, je nezbytné, aby byla užívána v souladu s její základní funkcí, kterou je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených ochrannou známkou tím, že mu umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (srov. rozsudek SDEU ze dne 17.10.2019 ve věci C-514/18, *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark v. Schmid*, body 36 a 37). SDEU konstantně zdůrazňuje, že je třeba prokázat skutečné užívání ve spojení s výrobky nebo službami, pro které byla sporná ochranná známka zapsána (k tomu viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. 2. 2007 ve věci T-256/04, *Mundipharma v. OHIM – Altana Pharma RESPICUR*, bod 29). Posouzení toho, zda je ochranná známka užívána řádně, je třeba provést na základě souhrnu skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání.
26. Důkazní břemeno ohledně řádného užívání ochranné známky během pěti let před podáním návrhu na zrušení nese vlastník ochranné známky. To vyplývá primárně ze samotného zákona o ochranných známkách, jenž v § 31a odst. 1 ukládá Úřadu povinnost vyzvat vlastníka k předložení důkazů o řádném užívání, ale též z ustálené judikatury správních soudů. Nejvyšší správní soud v právní větě formulované k usnesení ze dne 3.11.2005, č.j. 7 A 73/2000-100 vyjádřil následující tezi: *„Řízení je nutno vést tak, že správní orgán k návrhu majitele napadené známky provede navržené důkazy o tom, že známka užívána byla. Zdaří-li se takový důkaz, je popřena hypotéza normy a známka nebude vymazána. Nezdaří-li se – a nejsou-li tu jiné důkazy správnímu orgánu známy, které by bylo možno provést – nese majitel napadené známky procesní odpovědnost za to, že správní orgán neměl možnost učinit zjištění svědčící pro zachování známky, a známka bude vymazána, ledaže majitel známky její neužívání řádně zdůvodní.“*
27. Užívání ochranné známky nelze dokázat pomocí pravděpodobností nebo domněnek; je zapotřebí předložit skutečné a objektivní důkazy, které by účinné a dostatečné užívání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

ochranné známky na příslušném trhu pro zapsané výrobky či služby prokazovaly bez jakékoliv pochybnosti (viz rozsudek Tribunálu ze dne 18.1.2011 ve věci T-382/08, *Vogue*, bod 22, shodně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.6.2016, č.j. 9 A 216/2012-124).

28. Těžiště žalobní argumentace v nyní projednávané věci spočívá v tvrzení žalobce, že jím doložené daňové doklady (faktury) prokazují řádné užívání napadené ochranné známky, a to minimálně pro určitou výšeč služeb, pro které byla tato známka zapsána do rejstříku ochranných známek, z čehož žalobce dovozuje, že Úřad jím doložené důkazy nesprávně a nedostatečně posoudil. Ve světle shora předestřených závěrů SDEU a tuzemských správních soudů však tato žalobní argumentace nemůže obstát.
29. Žalobce v řízení před Úřadem předložil faktury, na nichž figuruje jako dodavatel anebo jako prodejce (seller) společnost VENTUS – ALIANCE s.r.o., IČO: 26131528, se sídlem Siemensova 2717/4, Praha 5. Jedná se patrně o obchodního partnera, kterému žalobce udělil souhlas s užíváním napadené ochranné známky, což ze správního spisu přímo neplyne, ani jeden z účastníků řízení však tuto skutečnost nečiní spornou. V kolonce u údajů týkajících se dodavatele je na těchto fakturách vyobrazena napadená ochranná známka. Odběrateli zboží uvedeného na fakturách jsou jak tuzemské, tak i zahraniční subjekty. Předmětným zbožím jsou výhradně výrobky, a to zejm. potravinářského charakteru, jako například sušená krev, rybí moučka, lupinové boby, lososí olej, „fish meal“ apod. Dále žalobce Úřadu předložil objednávky přepravy (load orders), na kterých je v záhlaví rovněž označena společnost VENTUS – ALIANCE s.r.o., a z nichž vyplývá, že tato společnost vystupuje v pozici odběratele, u jehož údajů je taktéž vyobrazena napadená ochranná známka.
30. Soud po posouzení věci plně přisvědčil závěru vyjádřenému v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, že žalobcem předložené faktury a objednávky přepravy, jejichž předmětem je prodej či přeprava určitých výrobků, samy o sobě nejsou způsobilé prokázat užívání napadené ochranné známky ve spojení s konkrétními službami, pro které byla zapsána do rejstříku. Na fakturách i objednávkách přepravy je sice vyobrazena napadená ochranná známka, ale nikterak z nich nevyplývá, že by pod touto ochrannou známkou byly realizovány služby, pro které byla zapsána do rejstříku ochranných známek.
31. Z předložených daňových dokladů - faktur plyne pouze to, že na nich uvedeným zákazníkům byla fakturována určitá částka za zboží. Žádné přidružené služby spočívající v dodání zboží, balení, či přepravě na fakturách uvedeny nejsou. Žalobce má sice pravdu, že prodej v některých případech i několika tun potravinářského zboží, zvláště pak přeshraniční, bývá obvykle spojen s jejich přepravou, balením apod. V žádném případě však tyto služby nejsou s prodejem výrobků „zákonitě spojeny“ automaticky. Pokud by Úřad zahrnul tyto služby pod fakturované položky, postavil by svůj závěr o prokázání užívání napadené ochranné známky pro zapsané služby na nepřipustných pravděpodobnostech a domněnkách.
32. Žalobcem předložené faktury by snad mohly sloužit pouze jako „doplňkové“ důkazní prostředky, které by dokreslily strukturu žalobcem tolik akcentovaného „celkového kontextu obchodní praxe.“ To by však žalobce musel předložit konkrétní důkazy způsobilé prokázat jím realizovanou obchodní praxi včetně toho, pro jaké konkrétní služby, kdy a jakým způsobem napadenou ochrannou známkou v rámci obchodní praxe skutečně užíval, a doplnit je o dostatečně určitá a individualizovaná tvrzení o tom, kterou z obsáhlého výčtu

služeb, pro něž byla napadená ochranná známka zapsána, má ta která listina prokázat. Nic takového však žalobce neučinil.

33. Žalobce v žalobě zdůraznil, že není výrobcem produktů, nýbrž jejich dodavatelem, což z faktur vyplývá. Soud k tomuto tvrzení předně uvádí, že Úřad nikdy v průběhu správního řízení netvrdil, že žalobce je (byl) výrobcem prodáváných výrobků. Na fakturách, které jsou v anglickém jazyce, je žalobce (resp. jeho smluvní partner, společnost VENTUS – ALIANCE s.r.o.) označen jako „seller“, tj. prodejce a na fakturách vyhotovených v češtině je označen jako dodavatel. Dodavatelem se na fakturách rozumí osoba, která dodává odběrateli zboží nebo služby, a to za úplatu. V účetnictví se v naprosté většině případů dodavatelem uvedeným na faktuře rozumí prodávající. Žalobce neuvedl žádnou okolnost, která by tento obecný závěr vyvracela. Nelze proto než konstatovat, že z předložených faktur plyne pouze to, že žalobcův obchodní partner v letech 2013-2016

prodával pod označením různé výrobky, a to převážně potravinářského charakteru. Z těchto faktur však není vůbec zřejmé, zda přitom poskytoval i služby, pro které byla napadená ochranná známka zapsána v rejstříku ochranných známek.

34. Dalším typem předložených listin byly objednávky přepravy, na nichž žalobce (resp. jeho smluvní partner) figuroval jako odběratel. Tato pozice odběratele dle žalobce nevylučuje, že službu spočívající v přepravě zboží současně neposkytoval třetím osobám. To je sice obecně pravda, podstatné je ale to, že předložené doklady tuto žalobcem tvrzenou hypotetickou možnost jednoznačně neprokazují. Povinností žalobce jakožto vlastníka napadené ochranné známky přitom bylo *předložit důkazy, které jednoznačně, tj. bez jakékoliv pochybnosti prokazují její řádné užívání pro zapsané služby*, nikoliv důkazy, které toliko nevyvracejí možnost, že tak žalobce činil. S takovými důkazy nelze unést břemeno důkazní, neboť Úřad (a stejně tak ani soud) na jejich základě nemohou dospět k závěru, že žalobce napadenou ochrannou známku skutečně na relevantním trhu řádně užíval v souvislosti se službami, pro které byla zapsána.
35. Soud nevešel ani na žalobní námitku, že předložené daňové doklady prokazují alespoň část zapsaných služeb, a žalovaný proto měl napadenou ochrannou známku v souladu s § 31a odst. 4 zákona o ochranných známkách zrušit pouze částečně. Dle žalobce bylo užívání napadené ochranné známky prokázáno ve vztahu k těmto službám: *(35) dovozní a vývozní kanceláře, (39) spediční a logistická činnost s výjimkou přepravy ropných produktů, služby dopravce, jako je nákladní (kamionová) s výjimkou přepravy ropných produktů, přeprava zboží a nákladů s výjimkou přepravy ropných produktů, balení zboží, nakládání resp. vykládání zboží, (43) gastroservis - zásobování restaurací a provozoven potravinářskými výrobky a nápoji*. Žalobce tvrdí, že pokud by se žalovaný zabýval jím předloženými doklady dostatečně, zjistil by, že minimálně v souvislosti s těmito službami byla napadená ochranná známka užívána. Tomuto tvrzení však nelze přisvědčit. Soud shledal, že Úřad se doloženými doklady zabýval v míře obecnosti korespondující žalobcovu povšechnému tvrzení o jejich průkaznosti. Dokonce si dal tu práci a listiny předložené žalobcem ve značném množství (poznámka soudu: v souhrnu se jedná o tři velké krabice) kategorizoval do několika relativně homogenních skupin - tuzemské faktury, zahraniční faktury, mezinárodní objednávky přepravy (load orders). Ke všem skupinám těchto dokladů pak předložil přesvědčivé důvody, které jej vedly k závěru, že neprokazují užívání napadené ochranné známky žalobcem v souvislosti se zapsanými službami.

36. Žalobci byl již z prvostupňového rozhodnutí znám závěr Úřadu o nedostatečnosti jím předložených důkazů o užívání napadené ochranné známky. Úřad v praxi v řízení o návrhu na zrušení ochranné známky bere v úvahu specifika tohoto řízení a neuplatňuje v něm zásadu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu (srov. Pavel Koukal. *Zákon o ochranných známkách. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, s. 432–433). Žalobce měl v důsledku toho dostatek prostoru k tomu, aby v rozkladu svá tvrzení blíže upřesnil, případně aby označil jednotlivé faktury, o nichž se domníval, že užívání napadené ochranné známky v souvislosti s konkrétní výsečí zapsaných služeb prokazují. To však žalobce neučinil. Je přinejmenším závažné, že žalobce se v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů i v následném řízení před soudem omezil na neustálé obecné vysvětlování údajného propojení spedičních služeb s prodejem výrobků namísto toho, aby předložil důkazy přímo svědčící o užívání napadené ochranné známky.
37. Nebylo úkolem Úřadu, aby při absenci konkrétních skutkových tvrzení ze strany žalobce z úřední povinnosti detailně zkoumal každou fakturu a sám se pídil po tom, zda například ten který odběratel je provozovatelem restaurace, a zda tedy příslušnou fakturu (z celkového počtu cca čtyř tisíc) lze označit za důkaz prokazující uskutečnění služby (43) *gastroservis - zásobování restaurací a provozoven potravinářskými výrobky a nápoji*. Toto tvrdit a prokázat bylo povinností žalobce, jehož tížilo důkazní břemeno, které však neunesl.
38. V rozsudku ze dne 25.2.2021, č.j. 10 As 257/2019-39 se Nejvyšší správní soud vyjádřil k hodnocení velkého množství podkladů doložených vlastníkem ochranné známky k prokázání jejího řádného užívání takto: *„Žalobkyně zvolila vůči správním orgánům strategii spočívající v tom, že správnímu orgánu předložila velké množství podkladů, které však ne vždy konkrétně přiřadila k výrobkům a službám chráněným známkou; nemůže proto vyčítat stěžovateli, že si ani on nespojil veškeré podklady s konkrétními výrobky. Stejně tak nemůže žalobkyně svou nedostatečnou aktivitu dohánět v řízení před správními soudy. Ani správní soudy totiž nemohou odhlédnout od specifik tohoto řízení spojeného s břemenem tvrzení a břemenem důkazním na straně vlastníka ochranné známky – a podobně jako například v řízení ve věcech daňových nemohou hodnotit nová skutková tvrzení a důkazní návrhy, které mohla žalobkyně uplatnit již ve správním řízení.“* Citovaný závěr lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů se k žalobcem nastolené důkazní situaci postavily zcela adekvátně. Byla to žalobcova procesní netečnost a nečinnost, která způsobila zrušení jeho ochranné známky z důvodu neprokázání jejího řádného užívání.
39. Nepřípadná je též dílčí žalobní námitka, že zákazníci žalobce byli jeho obchodní partneři, nikoliv spotřebitelé, kteří věděli, že žalobce fakturované zboží nevyrábí, ale pouze dodává (tj. poskytuje služby chráněné napadenou ochrannou známkou). Jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, řádné užívání ochranné známky se posuzuje ve vztahu ke spotřebitelům, anebo ke koncovým uživatelům. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány obou stupňů posuzovaly předložené listiny ve vztahu k relevantnímu trhu, jímž je trh s potravinářskými výrobky. Zároveň není pravdou, že by považovaly řádné užívání napadené ochranné známky za neprokázané proto, že žalobce nedoložil, že jeho ochrannou známkou zná ve vztahu k jím poskytovaným službám široká spotřebitelská veřejnost. Žalobce v řízení před Úřadem neprokázal, že pod napadenou ochrannou známkou realizoval byť jen část zapsaných služeb, protože předložil jen faktury, na nichž je sice napadená ochranná známka vyobrazená, ale které dokládají pouze prodej výrobků. Nic jiného z jím předložených dokladů zkrátka nevyplývá. Soud na

okraj dodává, že stejně jako žalovaný nemůže spekulovat o tom, zda a popřípadě jaké služby byly spojeny s dodáním konkrétního fakturovaného zboží, nepřisluší mu ani domýšlet se a fabulovat, co všechno vědí či nevědí objednatelé figurující na jednotlivých fakturách.

40. Poznámka Úřadu o tom, že spotřebitel si jistě nespojí prodej sušené krve s provozovatelem dětských jeslí, rozhodně nesvědčí o paušalizaci závěrů Úřadu pouze na základě této jedné registrované služby. Byl to koneckonců žalobce, kdo bez bližšího komentáře doložil k prokázání řádného užívání napadené ochranné známky mimo jiné v souvislosti s registrovanou službou (35) *provozování jeslí* faktury na prodej sušené krve či rybí moučky. Žalovanému se tak nelze divit, že považoval za vhodné žalobcovu totální rezignaci na unešení jeho důkazního břemene (a ostatně i břemene tvrzení) demonstrovat právě na této paradoxní situaci.
41. Žalobcovo dovolávání se pravidla zakotveného v § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách není za daných skutkových okolností opodstatněné. Zmíněné ustanovení není pro nyní projednávanou věc vůbec relevantní, neboť se týká a) situace, v níž je ochranná známka užívána v takové podobě, která se od registrované podoby liší prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost, b) umístování ochranné známky na výrobcích nebo jejich obalech pro účely vývozu. Ani jedna z těchto zákonem upravených a předvídaných situací v posuzované věci nenastala, jak žalobci vysvětlil už předseda Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
42. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo umožněno uplatnit veškerá procesní práva účastníka správního řízení. Úřad dostal povinnosti, kterou mu ukládá § 31a odst. 1 zákona o ochranných známkách a vyzval žalobce k předložení důkazů o řádném užívání napadené ochranné známky. V této výzvě mu dokonce předestřel příklady takových důkazů. Nebylo úkolem Úřadu poučovat žalobce o nedostatečnosti jeho tvrzení a vyzvat jej k jeho upřesnění. Žádnou takovou povinnost Úřad neměl, což lze dovodit i z poslední věty § 31a odst. 1 zákona o ochranných známkách, která umožňuje Úřadu o návrhu za zrušení ochranné známky rozhodnout i v případě, že se vlastník k návrhu ve stanovené lhůtě vůbec nevyjádří. Žalobce zjevně není spokojen s výsledkem správního řízení, nicméně představa, že správní orgán jej měl vyzývat k předkládání dalších důkazů a upřeshňování jeho tvrzení tak dlouho, dokud se mu nepodaří přesvědčit jej, aby rozhodl v jeho prospěch, je zcela mylná. To ostatně vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž v rozsudku ze dne 13.10.2012, č.j. 1 As 51/2010-214 s odkazy na judikaturu Ústavního soudu dospěl k následujícímu závěru: „(p)oučovací povinnosti správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nález sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998 (U 18/10 SbNU 403)]. (...) Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva.“ V této souvislosti není bez významu ani žalovaným zmíněná skutečnost, že žalobce byl v řízení před oběma správními instancemi zastoupen patentovým zástupcem, tj. osobou znalou práva speciálně v oblasti známkoprávní. Úřad proto zcela legitimně předpokládal, že v poučovací povinnosti vůči žalobci není třeba jít nad rámec standardních, zákonem stanovených pravidel.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

43. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vybočil ze své zavedené rozhodovací praxe, neboť v minulosti mu k prokázání řádného užívání ochranné známky postačily „pouze“ doklady prokazující její nepřímé užívání. Soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného o mimoběžnosti žalobcova příměru, jakož i s tím, že nyní projednávaný případ je skutkově neporovnatelný s věcmi, o nichž rozhodl Úřad žalobcem doloženými rozhodnutími. V řízení vedeném pod sp. zn. O-138620 bylo třeba prokázat užívání ochranné známky „SAGITTA“, v řízení sp. zn. O-2534 zase ochranné známky „POPULAR“, a to v obou případech ve spojitosti s historickými motorovými vozidly. V těchto řízeních nicméně nevyvstal problém v souvislosti s posuzováním otázky, zda lze užívání ochranné známky pro služby dokazovat fakturami za výrobky, ani v jejich průběhu nebylo řešeno předložení enormního množství důkazů bez odpovídajícího komentáře (tvrzení) ze strany vlastníka ochranné známky. Soud proto ve spojitosti s rozhodnutími, na která poukázal žalobce, neshledal, že by se žalovaný jakkoliv odklonil od zavedené rozhodovací praxe, a porušil tak žalobcovo legitimní očekávání.
44. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Při splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání. Soud nenařídil jednání ani za účelem dokazování, neboť žalobce provedení důkazů nad rámec obsahu správního spisu nenavrhoval.
45. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
46. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 13. října 2022

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

